

WEB VAN ANGST

All we want is something to keep us
From the things we're afraid to know
But what we need is something to free us
From the fear that we can't let go

Running in Circles, Bad Omens



ACADEMIA
ATARAXIA

Handelspad

Hedone

Onde Fabriek

Nieuwe Fabriek

KALON

SOPHIA

Psyche Sophia

Citadel

MARKT

Silkandershuis

TECHNE

TYCHE

HAVENDISTRICT

Hoofdkwartier

AGATHON

PROLOOG

Silk laat zijn ogen door de club dwalen. Er zijn zoveel mensen hier. Nog meer dan hij ziet als hij een hele dag op de markt staat. Ze komen uit alle lagen van de bevolking: rijk en arm. Bij de deuren ziet hij zelfs twee vrouwen staan die weleens bij de academie zouden kunnen horen. Niet dat hij de apaten zou herkennen. Op straat dragen ze altijd een uniform met een masker dat hun gezicht verbergt. Toch vertelt iets aan hun houding hem dat ze met militaire precisie geschoold zijn.

‘Wat een rij,’ zegt Hora, die naast hem op een stoel neerploft met twee glazen felgekleurde drankjes in zijn handen. Het ene is gifgroen, het andere knalblauw. Hora geeft het glas met het knalblauwe drankje aan Silk. Die kijkt ernaar en trekt een wenkbrauw op.

‘Kijk niet zo vies,’ zegt Hora. ‘Het is lekker. Zoet. En ik vond die kleur wel bij je passen, of niet soms?’

Silk wiebelt onwillekeurig met zijn vingers. Hora heeft het over de kleur van zijn spindraden, en spinnen is iets wat hij eigenlijk helemaal niet zou moeten kunnen. ‘Dat hoeft niet iedereen te weten,’ zegt hij. Dan brengt hij het drankje naar zijn lippen. Hora had gelijk. Lekker en zoet.

‘Wat?’ vraagt Hora. ‘Misschien had ik het wel over de kleur van je favoriete trui.’

Meer tijd om te bakkeleien hebben ze niet, want de lichten van de club doven plotsklaps. Silk springt al bijna op uit zijn stoel, ervan overtuigd dat apaten de club ieder moment zullen binnenvallen om de illegale handel die vanavond plaatsvindt een halt toe te roepen,

maar Hora legt snel een hand op zijn been. ‘Rustig aan, stressskip,’ mompelt hij. ‘Dit is onderdeel van de show.’

De show. Silk haalt opgelucht adem en zakt weer terug in zijn stoel. Op dat moment gaan de lampen in het midden van de zaal weer aan. In een grote glazen koepel, die eerder nog aan het zicht was onttrokken door een donker gordijn, staat een vrouw. Of tenminste, Silk denkt dat het een vrouw is. Ze is van top tot teen gehuld in verschillende lagen kleding. Een wijde broek, een korte rok, een tuniek, een omslagdoek. Haar gezicht is bijna helemaal verscholen achter een sjaal. Het enige wat haar weggeeft, is de lange vlecht die over haar schouder valt. Het publiek juicht als ze haar zien. Silk voelt de stoelen trillen van het gestamp en het geklap.

Hora leunt zijn kant op.

‘Athena,’ zegt hij in Silks oor. Het is moeilijk om hem over de menigte heen te horen. ‘Heeft haar naam gekozen uit de oude boeken. Een jachtgodin, dacht ik. Ze is een van de besten van dit moment.’

‘Dus je hebt haar al vaker gezien?’

‘Een paar keer. Ze verliest bijna nooit.’

‘Bijna?’

‘Dames en heren!’ De stem van de presentator schalt plotseling door de speakers. ‘Welkom in de Hedone. Vanavond gaat Athena op jacht... Op jacht naar haar eigen angst. Geniet!’

Silk haalt diep adem. Uit de zak van zijn vest trekt hij een klein notitieboekje. Hij legt het op zijn knie zodat hij er aantekeningen in kan maken. Hij is hier immers om te leren. Dit is wat hij over een jaar ook wil kunnen. Niet meteen voor zulke volle zalen, hij zal zichzelf eerst moeten bewijzen, maar Hora kent een club in Tyche die wel interesse heeft.

Athena begint haar show zoals iedere andere schaduwspinner die Silk tot nu toe heeft gezien. Ze sluit haar ogen alsof ze mediteert en roept haar diepste angsten op. Eerst valt er nog niet veel te zien, Athena ziet er met gesloten ogen sereen uit.

Silk staart naar haar. Waar zou ze aan denken? Hij weet waar hij

zijn eigen angsten vindt, maar hoe zoekt ze de hare? Welke herinneringen werken het best? Hij kijkt ingespannen naar het kleine stukje van haar gezicht dat hij kan zien, op zoek naar de eerste tekenen van angst. Hij hoeft niet lang te wachten tot Athena's gezicht vertrekt. Ze frons. Hij denkt dat hij een traan ziet glimmen in de hoek van haar rechteroog. Silk laat zijn blik meteen naar haar voeten glijden, waar inderdaad de eerste slierten donkere schaduwen over de grond glijden. Langzaam verspreiden en vervormen ze zich. Ze kruipen richting het glas en glijden omhoog, waar ze zich met elkaar verstrengelen. Hoe meer schaduwen erbij komen, hoe dikker de massa wordt die tegen de bovenkant van de glazen koepel drukt. Silk kan bijna voelen hoe de angst zwaarder wordt. Athena duidelijk ook. Ze heeft haar handen al samengevouwen, klaar voor wat er komen gaat.

Plotseling ziet Silk hoe zich aan de onderkant van de kolkende schaduwen een druppel vormt. Die wordt steeds groter en zakt dan langzaam richting de grond. Hij trekt de zwarte massa achter zich aan. Het lijkt wel een eeuwigheid te duren voordat de schaduwen de grond raken, maar zodra ze in contact komen met de vloer begint de daimon zich te vormen.

Silk houdt zijn adem in als het wezen zich manifesteert als een lange, dunne man met golvend haar dat over zijn schouders valt. Het enige wat ontbreekt is zijn gezicht. Hij heeft geen mond of neus, alleen twee witte lichtpuntjes op de plek waar Silk zijn ogen zou verwachten. Traag draait de daimon zich om en laat zijn blik over het publiek glijden. Zelfs zonder mond is het overduidelijk dat hij grijnst.

Op het moment dat hij volledig gevormd is, opent Athena haar ogen. Met een vastberaden blik staart ze naar haar creatie. Ze verspilt geen tijd. Haar lippen bewegen terwijl ze haar handen uit elkaar trekt. De draad die ertussen hangt, is helwit, net als de ogen van de daimon. Terwijl ze bezig is met de tweede draad stapt de daimon op haar af.

Silk krabbelt iets op zijn papiertje. *Langzaam*. Hij heeft de afge-

lopen weken veel daimons gezien. Sommigen lijken op beesten en vallen aan zoals een wolf dat zou doen. Anderen nemen de vorm aan van meerdere mensen, soms zelfs een grote groep. Vaak geven ze de apaat nauwelijks de tijd om een eerste draad te spinnen, maar deze daimon lijkt trager. Alsof hij zich niet helemaal realiseert wat er gebeurt.

Het geeft Athena de tijd om aan haar web te werken, terwijl ze om hem heen cirkelt. Af en toe laat hij wat schaduwen naar haar toe kruipen, maar die weet ze steeds te ontwijken. Iedere keer dat de daimon mist, klinkt er gelach uit het publiek.

‘Zo kan ik het ook!’ roept er iemand.

‘Ja! Laat je schootkat thuis volgende keer!’

‘Boe! Makkelijk winnen zo!’

Silk heeft nog nooit zo’n gevecht gezien. Hij leunt naar voren om het beter te kunnen bekijken. Om meer te voelen. Veel gevechten kan hij inschatten en meebeleven, maar bij dit vindt hij dat lastig. De daimon is zo passief. Heeft ze een fout gemaakt bij het oproepen? Weet ze hem op de een of andere manier zo te manifesteren dat hij geen grote uitdaging vormt? Dat heeft Silk nog nooit gezien. Daimons zijn altijd onberekenbaar.

‘Valsspeler!’ Het publiek is duidelijk niet gediend van het langzame gevecht.

‘We willen actie!’

‘We hebben hiervoor betaald!’

Silk weet dat er gewed wordt op dit soort wedstrijden. Hij kan zich voorstellen dat de mensen die op verlies van de schaduwspinner hebben ingezet, hun winst voor hun ogen in rook zien opgaan. Deze daimon gaat het gevecht zo in elk geval niet winnen.

Passief? schrijft hij op zijn papiertje. De daimon richt bijna al zijn ranke schaduwen op Athena, ze schieten als tentakels om beurten op haar af. Af en toe moet Athena een draad gebruiken om ze in toom te houden en dan schieten ze weer terug, maar het kost haar niet veel moeite en ze kan zich verder goed richten op het spinnen van haar

web. Maar dan valt Silk iets op. Het is klein. Makkelijk te missen. Een van de ranken, niet meer dan een centimeter breed, kruipt over de vloer naar een punt achter Athena. Even snapt Silk niet wat de daimon doet. Ze zijn in de basis primitieve wezens. Ze gaan af op de meest angstige persoon die het dichtstbij staat. Daarom vinden alle gevechten plaats in een afgesloten glazen koepel. Maar deze... Deze daimon heeft Silk verkeerd ingeschat. Hij zet een streep door het woord *passief* op zijn notitieblok.

‘Wat doe je?’ vraagt Hora. Hij wendt zijn blik niet af van wat er gebeurt in de koepel.

‘Ik maakte een fout,’ zegt hij. ‘Deze daimon is niet passief.’

‘Wat dan?’

Silk kijkt naar zijn papiertje, waarop hij een nieuw woord heeft geschreven.

Berekenend.

Athena heeft haar web bijna af. Het is een prachtexemplaar, iets wat de apaten maken als ze demonstraties geven, maar niet geschikt voor een gevecht. Ze neemt veel te veel tijd. Ze is te trots. Het boegeroep van buiten deert haar niet. Misschien is het glas zo dik dat ze het niet hoort. Ze houdt haar web omhoog voor het publiek. Dan richt ze zich tot de daimon en gooit ze het web zijn kant op. Het wezen laat zichzelf uit elkaar vallen en gebruikt de schaduw die hij achter haar langs heeft laten lopen om het te ontwijken. Het web spat uiteen tegen de wand van de koepel. Al dat werk, voor niets.

De blik in Athena's ogen is veranderd. Dit had ze niet zien aankomen. Achter haar doemt de daimon op uit het niets. Vliegensvlug draait ze zich om en deinst achteruit. In haar haast struikelt ze over haar eigen voeten. Silk springt op als ze op de grond valt. Ze krabbelt naar achter, weg van de daimon, die nu de vorm van een jonge vrouw heeft aangenomen. Een lange, zwarte vlecht zweeft in de lucht, alsof de wind ermee speelt. Ze is het zelf. De daimon heeft haar gespiegeld.

Het wezen loopt langzaam op haar af, stap voor stap. Silk is niet

de enige die is gaan staan. Meerdere mensen uit het publiek proberen beter zicht te krijgen op de glazen koepel, die zich steeds meer met schaduwen vult.

‘We moeten...’ stamelt Silk.

‘We moeten helemaal niets,’ zegt Hora. Hij trekt Silk terug in zijn stoel, zonder zijn blik ook maar eventjes af te wenden van het glas waarachter Athena in het nauw gedreven wordt. Er fonkelt iets gevaarlijks in zijn ogen. Zo gevaarlijk dat Silk niet protesteert en weer gaat zitten.

Athena’s bewegingen worden steeds slomer terwijl ze probeert naar de deur van de koepel te kruipen. Ze lijkt te zijn vergeten dat ze kan spinnen. Zijn hart bonst alsof hij met haar meevoelt. Verlamd van angst. Is dat wat dit is? Silk ziet hoe ze haar vingers tegen het glas zet. De daimon laat zijn schaduwen naar haar toe kruipen. Eén ervan wikkelt zich om haar sjaal en trekt hem af, zodat haar hele gezicht voor het publiek te zien is.

Ze is nog zo jong, denkt Silk. Nauwelijks ouder dan hem. Misschien is ze achttien? Negentien?

Haar ogen zijn wijd opengesperd terwijl ze een vuist maakt en tegen het glas begint te beuken. Dat is zo dik dat het in de zaal niet eens te horen is. Op de een of andere manier maakt dat het erger, dat Silk de wanhoop alleen ziet en niet hoort.

Silk werpt Hora een nerveuze blik toe. ‘Iemand moet haar helpen,’ zegt hij. ‘Ze krijgt haar daimon niet meer onder controle.’

‘Risico van het vak.’

Silk kijkt naar zijn vriend. Hij heeft het al over de illegale gevechten sinds Silk hem vertelde dat hij per ongeluk een draad had gesponnen. Silk poeierde Hora eerst steeds af als hij over het schaduwspinnen begon. Hij houdt ervan om de regels te volgen. Om zo min mogelijk op te vallen. Maar peras wordt steeds duurder, en de markt betaalt steeds minder. Het is al twee keer voorgekomen dat hij maar nét genoeg bij elkaar kon schrapen om de maandvoorraad van het medicijn te betalen. Dat kan zo niet langer. Silk kan spinnen en

dat is kennelijk goud waard. Hora was in zijn nopjes geweest toen Silk schoorvoetend toegaf er toch wel iets in te zien. De afgelopen weken heeft hij Silk naar verschillende gevechten meegesleept om schaduwspinners te bekijken. Tot nu toe hadden alle gevechten shows geleken. Maar dit is geen show. Dit is een slachtpartij. En Hora kijkt ernaar alsof hij ervan geniet.

Zou hij er ook van genieten als Silk daar stond?

Athena schreeuwt. Silk wil niet kijken, maar hij moet wel. Haar mond is open, haar vuist blijft tegen het glas beuken. Ze probeert op te staan, maar haar benen trillen te veel. Dit is angst, denkt hij. Angst zoals ze het in Agathon maar zelden zien.

‘Het lijkt erop dat Athena aan het verliezen is,’ zegt de presenter vrolijk. ‘Ik hoop dat jullie niet te veel geld hebben ingezet vanavond.’

Silk hoort het nauwelijks. Hij kan alleen maar toekijken hoe de daimon steeds dichterbij kruipt. Het doet hem denken aan de manier waarop katten in de stad op vogels jagen. Laag bij de grond en langzaam. Stapje voor stapje.

Athena draait zich om. Wanhopig slaat ze haar handen tegen elkaar. Er gebeurt niets als ze probeert te spinnen. De lucht tussen haar vingers blijft leeg.

De daimon is minder dan een meter van haar verwijderd. De schaduwen kruipen over de grond, wikkelen zich om haar enkels en glijden omhoog langs haar benen, die in de kolkende massa verdwijnen.

Help, schreeuwt ze. Silk kan het van haar lippen aflezen, maar ze brengt ook haar handen omhoog en gebaart. Niet iedereen in Agathon is even goed in het Logos, de gebarentaal, maar dit moet iedereen kunnen begrijpen.

Help.

Stop.

Nee.

Maar niemand helpt en niemand stopt de daimon, die zijn scha-